

sprog virkelig har Ret, at meget ofte er det billige. Nøb det dyreste. Det ærede Medlem, der havde Ordet, udhævede dernæst, at han anbefalede Sagens Fremme, fordi den særlig omfattede Spørgsmaalet om Organisation af det levende Værn, og han støttede sig i den Henseende til de Betragtninger, han havde gjort gældende ved tidligere Lejligheder og særlig ved Hærløvens Behandling i 1880. Han nævnte ved den Lejlighed, at Hærløven af 1867 hvilede paa en Forsvarsplan, der udelukkende var bygget paa Udvendelsen af det levende Værn. Jeg maa i den Henseende bringe i Erindring, hvorledes Forholdet tidligere var. Efter at den ældre Hærløv ved en Række af Foranstaltninger — uheldige Foranstaltninger — var bleven i den Grad forvasket, at man i Virkeligheden ingen Ordning havde, nødsagedes man til efter Krigen i 1864 at optage det første og vigtigste Spørgsmaal med Hensyn til Landets Forsvar, Organisationen af det levende Værn. Jeg erkender saa fuldt som nogen, at det levende Værn er Hovedfaktoren i alt vort Forsvar, nemlig den Basis, hvorpaa det hele hviler, uden hvilken ethvert Forsvar er umuligt. Men jeg tror tillige, det maa erindres, at dette levende Værn ikke kan opfylde sin Bestemmelse, undtagen det ogsaa forsynes med de Vaaben, der ere nødvendige, og de nødvendige Kampmidler, som enhver Krigsføring maa have. Der blev dernæst sagt, at Tillægsloven af 25de Juli 1880 hvilede paa Basis af Udelukkelse af Kjøbenhavns Befæstning. Jeg tvivler ikke om, at dette er et fuldkommen rigtig Referat af det ærede Medlems og hans Meningsfællers Anskuelse, men jeg maa dog ogsaa nævne, at der var andre foruden ham, der stemte for det paagældende Lovforslag. Vi erkendte, at man paa den Tid ikke kunde komme videre end til en Overenskomst om det levende Værn, men vi forbeholdt fra vor Side udtrykkelig at staa lige saa frit med Hensyn til Spørgsmaalet om en hel Forsvarsplan, over for Spørgsmaalet om Befæstningsvæsenet og særlig over for Spørgsmaalet om Befæstningen af Kjøbenhavn. Det ærede Medlem refererede for sit Vedkommende, at han ikke agtede at stemme for et Forslag desangaaende i Fremtiden, men vi refererede lige saa stærkt fra vor Side, at vi forbeholdt os fremtidig at arbejde paa en Ordning af Forsvarsvæsenet i Overensstemmelse med den Plan, som vi efter vor bedste Overbevisning ansaa for rigtig.

Naar nu det ærede Medlem udtalte, at han agtede at foreslaa Tinget at vende tilbage til et Forslag, som af ham og Me-

ningsfæller var fremsat i 1876, er jeg naturligvis ikke i Stand til — jeg tror, det er 27de eller 28de Gang, vi her forhandle Hærløvsforslag — at erindre Detaillerne af den paagældende Plan og kan selvfølgelig heller ikke derom udtale mig, og hvad der ligger for i Dag, er jo ikke de Tanker, det ærede Medlem mulig agter at fremsætte i Udvalg, og som de, der komme ind i dette Udvalg, der ville kunne faa rig Lejlighed til at behandle, men hvad der ligger for nu, er den højtærede Krigsministers Forslag om Hærens Ordning, og derom skal jeg nu tildele mig at fremsætte et Par Ord. Jeg anser dette Spørgsmaal om Hærens Organisation for at være et Spørgsmaal af aller største Vigtighed, tsi for Hæren er Organisationen omtrent det samme som Rustningen for den enkelte Mand, som skal kæmpe. Det kan ikke nytte noget at stille den enkelte Mand saaledes, at han ikke i sin Rustning er i Stand til fuldt ud at kunne bruge den ene eller den anden Arm til sit Forsvar, og paa samme Maade maa Organisationen af Hæren være et helstøbt Arbejde, saaledes at hvor alle Landets Faktorer skulle kæmpe til Landets Forsvar, de da ogsaa kunne komme til fuld Udfoldelse af deres Kræfter. Vil man se paa det Forslag, som her foreligger, synes jeg, at det naturligste og første Spørgsmaal, der her bør opkastes, maa være det: Vil det levende Værn, Hovedfaktoren i alt Forsvar, efter dette Lovforslags Bestemmelser, komme til bedre at kunne opfylde den Opgave, som Landet stiller i Tilfælde af Krig, end det kan gøre det under de nuværende Forhold? Det er dette, som det kommer an paa, og hvis det viser sig, at der svares, at det vil bedre kunne gøre det, er det et væsentligt Moment, som vil tale for Bevillingen af de paagældende Udgifter. Viser det modsatte sig at være Tilfældet, er det klart, at de Affortninger og Indskrænkninger, som derved kunne foranlediges, maa finde Sted. Naar jeg nu skal udtale mig angaaende dette Spørgsmaal om, hvorvidt det af den højtærede Krigsminister her fremlagte Lovforslag sætter Hæren bedre i Stand til at løse denne Opgave, end den nu kan, er det en Selvfølge, at jeg ved Omtalen heraf ikke skal indlade mig paa alle de smaa Enkeltheder, som ikke høre hjemme ved 1ste Behandling, men derimod i et Udvalg, alle saadanne Enkeltheder som f. Eks. Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal tilføjes nogle enkelte Befalingsmænd, eller hvorvidt den ene eller den anden mindre Affortning eller Tillæg i Tjenestetiden skal finde Sted, kort sagt alle den Slags Spørgsmaal. Jeg skal nøjes